

Arrest

nr. 58 602 van 25 maart 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 31 januari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 december 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. MERRIE en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde zich een Russisch staatsburger van Ingoesjetische origine en bent afkomstig uit Nasir-Kort, gemeente Nazran in Ingoesjetië (Russische Federatie). U bent gehuwd met M.E. (...), eveneens Russisch staatsburger van Ingoesjetische origine (O.V. 6.530.948). U deed administratief werk bij het bedrijf Eurocity in Nazran.

Eind december 2008 kreeg uw echtgenoot problemen met Wahabieten. U weet niet precies wat deze problemen inhielden, maar u vermoedt dat ze hem wilden dwingen iets te doen. In februari 2009 werd u zelf aangesproken door twee mannen met baarden. Ze vroegen u waar uw man was en of hij al had nagedacht over hun voorstel. U werd zelf beledigd en verweten dat u geen sluier droeg. In maart werd u opnieuw aangesproken door mannen met baarden. Ze trokken u in hun wagen en sloegen u, ook

al was u zwanger. Ze lieten u ergens achter. U werd gevonden en naar het ziekenhuis gebracht. Als gevolg van de slagen verloor u uw kind.

In juli 2009 vielen er gemaskerde mannen bij jullie binnen. Ze namen uw echtgenoot mee. Hij werd pas 's avonds vrijgelaten. Hij was vrijgelaten dankzij de tussenkomst van een familielid dat bij de politie werkt. U zag dat hij geslagen was, maar hij wilde u niet vertellen wat er gebeurd was. Eind juli 2009 bracht uw schoonvader jullie naar Surkhakhi, waar jullie onderdoken bij uw broer Khizir. In augustus 2009 werd de broer van uw echtgenoot nog meegenomen, maar u weet niet door wie.

Jullie reisden op 14 november 2009 per taxi naar Nalchik (Kabardino-Balkarië). Daar stapten jullie nog dezelfde dag over op een bus, die jullie tot Brest (Wit-Rusland) voerde. Van daar reisden jullie per minibus tot België. Op 19 november 2009 diende u voor de eerste keer een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. U toonde daarbij uw diploma en een medisch attest. Uw echtgenoot legde zijn binnenlands paspoort, rijbewijs, huwelijksakte en een convocatie op zijn naam voor. Uw intern paspoort gaf u aan een vriendin die bij de migratiedienst werkte, opdat zij voor u een internationaal paspoort zou regelen. U kreeg echter geen van deze documenten terug voor u uw land van herkomst verliet.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw land van herkomst heeft verlaten vanwege problemen met de Wahabieten en de politie. Uw echtgenoot M.E. (...) (O.V. 6.530.948) had in Ingoesjetië problemen met Wahabieten, maar bracht u niet op de hoogte. U werd zelf ook aangesproken door die Wahabieten, die uw echtgenoot kenden. In februari of maart 2009 werd u door diezelfde Wahabieten ontvoerd en geslagen, als gevolg waarvan u uw ongeborn kind verloor. Uw echtgenoot werd zelf ook één keer meegenomen door gemaskerde mannen. Hij kon vrijkomen met de hulp van een familielid. Uit vrees voor uw leven en dat van uw echtgenoot besloten jullie de Russische Federatie te verlaten.

U verklaarde dat u daarnaast geen problemen kende. U gaf aan dat u zelf nooit gearresteerd of opgesloten werd. U verklaarde ook dat u nooit werd aangeklaagd of veroordeeld (Vragenlijst CGVS p. 2, CGVS p.).

In de beslissing van uw man werd uitgebreid gemotiveerd waarom de door jullie aangehaalde feiten en vrees niet aannemelijk zijn. Bijgevolg werd door het Commissariaat-generaal besloten dat aan uw echtgenoot de status van vluchteling of de subsidiaire bescherming niet kon worden toegekend. Aangezien uw vrees gebaseerd is op dezelfde feiten, kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw echtgenoot is genomen evenals een bespreking van de documenten die jullie voorlegden, dient verwezen te worden naar de beslissing van deze laatste. Deze werd als volgt geformuleerd:

“Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

U verklaarde dat u de Russische Federatie verlaten had uit vrees voor uw eigen leven en dat van uw echtgenote. U kende in Ingoesjetië problemen met Wahabieten, die wilden dat u met hen samenwerkte. Ook uw vrouw werd door Wahabieten lastig gevallen. U stapte met uw vader naar het dorpshoofd en de politie, maar zij konden u niet helpen. Meer nog, u werd zelf meegenomen door de politie en ervan verdacht met de Wahabieten samen te werken.

Echter, op basis van een grondige analyse van de door u afgelegde verklaringen, dient te worden geoordeeld dat u er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging, zoals vastgelegd in

de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

In de eerste plaats dient er te worden vastgesteld dat u geen enkel afdoend begin van bewijs voorlegt met betrekking tot de door u aangehaalde problemen met Wahabieten en de politie in Ingoesjetie. Het eerste document dat u daaromtrent voorlegt is een convocatie waarin u op 24 augustus 2008 wordt opgeroepen bij het parket in Nazran. U wordt opgeroepen in de hoedanigheid van getuige. Echter, niet alleen wordt in deze convocatie op geen enkele manier verwezen naar de door u aangehaalde asielmotieven, u had zelf geen enkel idee waarom u bij het parket zou moeten verschijnen (CGVS p. 13-14). U verklaarde daarbij dat dit voor u allemaal niet belangrijk was, omdat uw familielid, dat bij de MVD werkte, u had verteld dat u niet op de convocatie in moest gaan. U kon echter niet verklaren waarom u niet op een convocatie van het parket zou mogen ingaan.

Het medisch attest, dat betrekking heeft op uw echtgenote, is evenmin afdoende om de door u aangehaalde problemen met Wahabieten en de Ingoesje politie aannemelijk te maken. Uw echtgenote zou vanwege de slagen die ze van Wahabieten kreeg, zijn opgenomen in het ziekenhuis. Uw echtgenote was op het moment van de aanval op haar zwanger, maar verloor in het ziekenhuis haar baby. Echter, nergens in dit attest wordt op duidelijke wijze gemeld welk ziekenhuis uw echtgenote geraadpleegd heeft. Mogelijks had dit kunnen worden opgemaakt uit de stempel, die echter onleesbaar is. Het document bevat geen enkele hoofding die verwijst naar de instantie die uw echtgenote verpleegde. Er wordt evenmin melding gemaakt van de periode waarin uw echtgenote in dat ziekenhuis zou zijn opgenomen. Hier dient zwaar aan getild te worden, gezien u noch uw echtgenote zelf kunnen dateren van wanneer tot wanneer zij werd opgenomen, noch hoe lang zij precies in het ziekenhuis moest blijven (CGVS p. 9, CGVS Esmurziyeva p.6). Verder wordt in dit attest verwezen naar de verklaringen die uw echtgenote aflegde, met name dat zij slagen had gekregen vanwege onbekenden, waardoor zij verschillende klachten vertoonde. Het is echter merkwaardig dat er in dit attest geen melding wordt gemaakt van het door jullie vermelde verlies van een baby, gezien de zwaarwichtigheid ervan. Jullie lieten eveneens na hieromtrent een ander attest voor te leggen.

Hierbij aansluitend dienen nog enkele belangrijke opmerkingen te worden gemaakt bij jullie verklaringen over jullie identiteitsdocumenten. In de eerste plaats betreft het dan het gebrek aan identiteitsdocumenten van uw echtgenote. Hoewel jullie sinds juli 2009 ondergedoken zaten bij de broer van uw echtgenote, omwille van uw problemen, wilde uw echtgenote toch nog een internationaal paspoort laten maken. Zij gaf daarom –terwijl jullie al ondergedoken zaten – haar intern paspoort aan een vriendin, die bij de migratiedienst werkte. Toen jullie uit de Russische Federatie vertrokken, had zij echter nog geen internationaal paspoort bekomen, noch had ze haar intern paspoort terug gekregen (CGVS p. 16, CGVS Esmurziyeva p. 3). Niet alleen kan uw echtgenote daardoor geen enkel identiteitsdocument voorleggen; het is ook merkwaardig om – gezien de door u aangehaalde problemen met Wahabieten én de Ingoesjetische politie – te trachten een officieel reisdocument te bekomen. Ook al gebeurde het dan via een vriendin, een dergelijke onderneming staat toch in contrast met de door u aangehaalde vrees voor vervolging door de Russische autoriteiten.

U toonde wel uw intern paspoort, maar niet uw internationaal paspoort. U verklaarde dat uw internationaal paspoort tijdens een huiszoeking werd meegenomen, maar kon niet duiden wanneer deze dan precies plaats vond. U vermeldde weliswaar twee verschillende huiszoekingen, maar wist niet bij welke huiszoeking uw internationaal paspoort was meegenomen. Dit is ronduit merkwaardig, gezien het document uit uw eigen huis werd weggenomen. U woonde immers in dit huis met uw ouders en onderhield – zelfs tijdens de periode van uw onderduiken, maar ook hier in België – contact met uw vader (CGVS p. 16, CGVS p. 4, p. 13-14). Desondanks vroeg u uw vader niet om meer uitleg. Hoe dan ook dient er te worden vastgesteld dat uw intern paspoort, evenals uw rijbewijs, uw huwelijksakte en het diploma van uw echtgenote, enkel persoonlijke identiteitsgegevens bevat. Deze gegevens worden hier niet betwist. Bijgevolg zijn de door u en uw echtgenote voorgelegde documenten niet afdoende om uw asielrelaas op afdoende wijze te ondersteunen.

Bovenstaande vaststellingen in verband met jullie identiteitsdocumenten zijn zwaarwichtig, gezien ook uw verklaringen over uw reisroute van de Russische Federatie tot België niet aannemelijk zijn. U verklaarde dat u en uw echtgenote per taxi naar Nalchik (Kabardino-Balkarië) reisden, waar jullie nog diezelfde dag overstapten in een bus die jullie tot Brest (Wit-Rusland) voerde. Van daar reisden jullie per minibus tot België (CGVS p. 8-9). U verklaarde daarbij dat jullie onderweg nergens gecontroleerd werden. Zelfs op de reis van Brest naar België was er geen controle. U gaf aan dat u de chauffeur daarvoor ook had betaald, maar dat er geen valse documenten gemaakt waren. Ook uw echtgenote verklaarde dat er onderweg van de Russische Federatie tot België nergens controle was geweest (CGVS Esmurziyeva p. 3-4). Deze verklaringen zijn echter niet geloofwaardig, rekening houdende met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier. Daaruit blijkt immers dat er aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengenzone zeer strikte en persoonlijke

paspoortcontroles uitgevoerd worden. Uitzonderingen op deze controles zijn quasi onbestaande, zoals bleek uit de geraadpleegde bronnen. Bijgevolg blijft er dan ook grote onduidelijkheid bestaan over jullie reisroute van de Russische Federatie tot België, evenals over de reisdocumenten die daarbij gebruikt werden.

Tenslotte dient te worden stilgestaan bij de vaststellingen dat zowel u als uw echtgenote onaannemelijk vaag bleven over enkele essentiële elementen uit jullie asielrelaas. Zo kunnen jullie geen van beide ook maar één van de aangehaalde incidenten exact dateren. Jullie waren zelfs niet in staat om aan te geven of een bepaald incident zich in het begin, het midden of op het einde van een bepaalde maand had voorgedaan. Er kan nog enigszins begrip voor worden opgebracht dat u niet van alle gebeurtenissen de exacte data kent, maar het is toch weinig geloofwaardig dat u geen enkel incident kan dateren. Zelfs met betrekking tot uw eigen arrestatie kon u niet preciezer zijn dan 'juli, augustus of september' (CGVS p. 13, CGVS Esmurziyeva p. 4-6). U wist daarnaast niet hoe u precies had kunnen vrijkomen bij deze arrestatie. U meldde de tussenkomst van een familielid, maar weet niet hoe hij uw vrijlating had kunnen regelen. Ondanks het feit dat het een familielid van u betrof, heeft u niet geïnformeerd hoe hij uw vrijlating had kunnen regelen (CGVS p.12-13-).

U noch uw echtgenote konden dateren wanneer uw echtgenote precies was aangesproken door die Wahabieten, noch wanneer zij door hen ontvoerd en geslagen werd (CGVS p.8, CGVS Esmurziyeva p. 5). Bovendien werd in het voorgaande reeds vastgesteld dat jullie niet konden duiden van wanneer tot wanneer zij precies in het ziekenhuis was opgenomen, als gevolg van de slagen die zij had gekregen.

U verklaarde dat u vanwege uw problemen met de Wahabieten bescherming zocht bij de politie, maar kon noch op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch op het Commissariaat-generaal zeggen wanneer u dan naar de politie was geweest. U gaf aan dat u pas naar de politie ging nadat uw vrouw op weg naar haar werk benaderd was geweest door die Wahabieten, maar kon dit niet verder dateren (CGVS p. 11-12). Ook uw echtgenote kon zelfs niet bij benadering een datum geven. Zij verklaarde dat ze zich niet kon herinneren wanneer u naar de politie was geweest (CGVS Esmurziyeva p. 5-6).

Tenslotte wisten u noch uw echtgenote te melden wanneer jullie precies onderdoken bij de broer van uw echtgenote (CGVS p. 9, CGVS Esmurziyeva p. 3). Jullie verklaarden beiden dat uw eigen broer nog twee keer werd meegenomen, hetgeen jullie vernamen van uw vader. Jullie wisten echter niet wanneer hij dan precies werd meegenomen of voor hoe lang (CGVS p. 14-15, CGVS Esmurziyeva p. 2). Gezien u zowel tijdens de periode van uw onderduiken als hier in België contact onderhoudt met uw vader (CGVS p. 4), is het niet geloofwaardig dat u van dergelijke essentiële elementen niet op de hoogte zou zijn.

Met betrekking tot al deze vaagheden wierp u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal op dat u problemen kende met uw geheugen, en dat u daarom niet in staat was de gevraagde data of details weer te geven. U verklaarde dat u daarvoor behandeld wordt door een dokter, psycholoog of psychiater. U kreeg daarop de tijd om een attest voor te leggen met betrekking tot uw behandeling en de door u ingeroepen geheugenproblemen. Uw advocaat, die aanwezig was bij uw gehoor, stemde daar mee in (CGVS p. 14-15, p. 18). Het Commissariaat-generaal heeft echter niets ontvangen van u binnen de afgesproken termijn, waardoor u niet aannemelijk kan maken dat u daadwerkelijk geheugenproblemen zou kennen. Overigens maakte uw echtgenote geen melding van geheugenproblemen en bleek zij evenmin in staat de door jullie aangehaalde gebeurtenissen te dateren.

Gezien deze vaststellingen moet er dan ook worden geoordeeld dat er in uw hoofd geen gegronde vrees voor vervolging, zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie, kan worden vastgesteld, noch een reëel risico op het lopen van ernstige schade, zoals vastgelegd in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.

De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De overige door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande conclusies te beïnvloeden. Uw intern paspoort, uw rijbewijs, jullie huwelijksakte en het diploma van uw echtgenote bevatten louter persoonlijke gegevens, die in deze niet betwist worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster verwijst voor haar argumentatie integraal naar het beroep dat werd ingediend door haar echtgenoot. Zij maakt deze argumentatie tot de hare. Zij heeft samen met haar echtgenoot asiel gevraagd en om dezelfde redenen. Verzoekster herneemt integraal de middelen van het beroepsverzoekschrift van haar echtgenoot over aan wie de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling en subsidiaire bescherming bij arrest van de Raad van 25 maart 2011 met arrest nr. 58603 geweigerd werd met de volgende motivering :

” (...)

2.1. De verzoekende partij stelt in een eerste middel dat het CGVS motieven gebruikt die onjuist zijn en derhalve juridisch onaanvaardbaar en dat zij zich schuldig maken aan schending van het redelijkheidsbeginsel, zoals vervat in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

De verzoekende partij betwist de motivering van de bestreden beslissing en aldus impliciet de materiële motiveringsplicht. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 13.315).

Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing (RvS 20 september 1991, nr. 82.301, 20 september 1999; RvS 18 april 1997, nr. 65.919). Dit is in casu niet het geval. De motieven van de bestreden beslissing zijn in verhouding tot het besluit van de commissaris-generaal.

De verzoekende partij stelt dat het zeer onwaarschijnlijk is dat de Wahabieten een document zouden afleveren met betrekking tot de door verzoekende partij aangehaalde feiten.

De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing nergens blijkt dat het CGVS een dergelijk bewijs gevraagd heeft.

De verzoekende partij stelt dat er een convocatie voorligt, waarbij hij opgeroepen wordt om naar het parket te komen en dat dit zonder meer de inhoud van de verklaringen van verzoekende partij dat hij door de politie gezocht wordt en in verband gebracht werd met de Wahabieten bevestigt.

De Raad stelt vast dat het document geen nadere informatie verstrekt over de reden van oproeping buiten de vermelding als « getuige ». De bewijswaarde van een dergelijk document is relatief. Het kan een begin van bewijs zijn, maar is op zich niet voldoende om de geloofwaardigheid van een niet geloofwaardig relaas te herstellen.

De verzoekende partij stelt dat een familielid afgeraden heeft om op de uitnodiging in te gaan, omdat wie dat deed vermoord werd (p. 14 verhoor). Op p. 13 van hetzelfde verhoor stelt de verzoekende partij dat hetzelfde familielid verklaarde dat als hij zou ingaan op het verhoor hij « ingeluisd kon worden en dat voor levenslang ». Deze verklaringen zijn niet eensluidend. Daarenboven maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat wie ingaat op een oproeping van het parket van Ingoesjetië gedood zou worden of voor levenslang veroordeeld zou worden. De aangehaalde verklaringen van een familielid zijn hiervan geen bewijs.

Het redelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht zijn niet geschonden. Het eerste middel faalt in rechte.

2.2. De verzoekende partij stelt in een tweede middel dat het CGVS zich schuldig maakt aan onwettigheid daar zij juridisch onaanvaardbare motieven gebruikt. De verzoekende partij betwist de

motivering van de bestreden beslissing en aldus impliciet de materiële motiveringsplicht. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS nr. 13.315, 25 juni 2004).

De verzoekende partij stelt dat het neergelegde geneeskundige getuigschrift de vluchtmotieven aannemelijk maakt.

De Raad stelt vast dat het CGVS de bewijswaarde van het attest op basis van het gebrek aan hoofding, vermelding van ziekenhuis en periode dat de echtgenote van verzoeker in het ziekenhuis opgenomen werd betwist. Bij gebrek aan vermelding van informatie welke de gebruikelijke vorm van geneeskundige getuigschriften in Ingoesjetie of van het ziekenhuis van Nazran aanneemt zijn dit geen motieven die dit stuk bewijskracht ontnemen. In dezelfde zin geeft het CGVS niet aan waarom het merkwaardig is dat dit getuigschrift het verlies van een baby niet vermeldt. Dit kind werd een week na de aangehaalde feiten doodgeboren, aannemelijk is dat een dergelijk getuigschrift alleen betrekking heeft op de verwondingen en verzorging na mishandeling door onbekenden. Het loutere feit van zwaarwichtigheid in dit verband - zoals vermeld in de bestreden beslissing - is geen dragend motief.

Terecht wijst het CGVS er op dat in dit laatste verband geen geneeskundig getuigschrift voorgelegd werd. Op dit laatste motief antwoordt de verzoekende partij niet.

De bewijswaarde van bovenvermeld document is echter relatief. Het kan een begin van bewijs zijn, maar is op zich niet voldoende om de geloofwaardigheid van een niet geloofwaardig relaas te herstellen.

2.3. De verzoekende partij betwist in een derde, vierde en vijfde middel de motivering van de bestreden beslissing en aldus impliciet de materiële motiveringsplicht. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS nr. 13.315, 25 juni 2004). De verzoekende partij klaagt ook de schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel aan.

De verzoekende partij betwist het motief van de bestreden beslissing met betrekking tot de identiteitsdocumenten van de echtgenote van de verzoekende partij. Zij stelt dat ze nooit problemen gehad heeft met de Ingoesjetische politie en ook nooit iets in die zin verklaard heeft. Ze gaf haar binnenlands paspoort af aan een vriendin om een internationale paspoort te kunnen bekomen.

De Raad stelt echter vast dat de echtgenote van de verzoekende partij in haar vragenlijst (stuk 15 van 15 december 2009 onder 5) uitdrukkelijk verklaard heeft dat in de wagen waarmee ze ontvoerd werd ook een politieagent zat. Dit stemt niet overeen met haar verklaringen dat ze ontvoerd werd door twee mannen met een baard (gehoor 6 december 2010, p.5) en nooit problemen gehad zou hebben met de Ingoesjetische politie.

De Raad stelt ook vast dat de echtgenote van de verzoekende partij geen bewijs van haar identiteit voorlegt, meer bepaald haar intern paspoort. Een rijbewijs is geen identiteitsbewijs. Ook een huwelijksakte en geboorteakte zijn geen identiteitsbewijzen, die door middel van een foto met de betrokken persoon verbonden kunnen worden. Zoals hierna gesteld overtuigen de verklaringen van verzoekster in verband met haar intern paspoort niet. Het bewijs van identiteit is een belangrijk element in elke procedure. Bij gebrek aan bewijs dient in dit verband een overtuigende verklaring gegeven te worden.

De bestreden beslissing wijst er op dat er grote onduidelijkheid bestaat over de reisroute van de Russische Federatie tot België en over de reisdocumenten die gebruikt werden. De controles aan de buitengrenzen van de Europese Unie en de Schengenzone zijn zeer strikt en er wordt een individueel paspoortencontrole uitgevoerd. De verzoekende partij stelt dat zij niet gecontroleerd werden en daarvoor betaald hadden (gehoor 6 december 2010, p. 17, zie ook gehoor verzoekster, p. 3). De informatie van de verwerende partij stelt inderdaad dat uitzonderingen op de strenge controle quasi onbestaande is. Dit betekent inderdaad dat uitzonderingen niet uitgesloten zijn, maar er kan in dit verband redelijkerwijze meer uitleg van de verzoekende partij verwacht worden dan een verklaring dat de grenscontroles eenvoudig te omzeilen zijn door het betalen van smeergeld (verzoekschrift, p. 8). De uitleg over de gebruikte voertuigen tijdens de reis is in dit verband niet voldoende.

Het is algemeen bekend dat de inspanningen om de grenzen van de EU en Schengencontrole te controleren de laatste jaren opgevoerd zijn. De verzoekende partij legt geen informatie voor die dit op enige wijze weerlegt en derhalve is de informatie van CEDOCA in dit verband die weliswaar dateert van 2006 nog nuttig om het motief van de bestreden beslissing te gronden.

De Raad stelt ook vast dat het administratief dossier ook nog de volgende niet eensluidende verklaringen bevat. Verzoeker stelt dat hij na de ontvoering van zijn echtgenote naar de politie ging

(gehoor 6 december 2010, p. 6) terwijl de verzoekende partij dit ontkent (gehoor 6 december 2010, p. 5 onderaan).

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De Raad stelt vast dat de echtgenote van verzoekende partij haar identiteit niet bewijst, dat de verzoekers hun reisweg niet aannemelijk maken, dat er tegenstrijdigheden zijn met betrekking tot de aanwezigheid van een politieagent bij de ontvoering van de echtgenote en het contacteren van de politie met betrekking tot die ontvoering. De voorgelegde documenten met betrekking tot de aangehaalde feiten herstellen de geloofwaardigheid van de verklaringen van de verzoekende partijen niet. Het redelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht zijn niet geschonden. De eerste vijf middelen zijn niet gegrond.

2.5. De verzoekende partij betwist in een zesde middel de motivering van de bestreden beslissing en aldus impliciet de materiële motiveringsplicht. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 13.315). De verzoekende partij klaagt ook de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur aan omdat niet met alle gegevens in het dossier rekening gehouden werd. De verzoekende partij klaagt ook de schending van de formele motiveringsplicht aan waar zij niet aangeeft waarom de medische attesten niet meegenomen werd bij de beoordeling van het dossier.

2.5.1. De formele motiveringsplicht geldt slechts in zoverre er een specifieke wettelijke bepaling is in dit verband. Deze bepaling wordt door de verzoekende partij niet aangeduid. Dit middel faalt dan ook naar recht. Daarenboven beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake beslissingen van het CGVS over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert, zonder dat het een aanvullend onderzoek kan zijn en zich uitsluitend op het rechtsplegingdossier baseert, rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

Derhalve neemt de Raad de voorgelegde medische getuigschriften mee in zijn beoordeling en toont de verzoekende partij niet aan dat het gebrek aan beoordeling van deze stukken door het CGVS een vernietiging van de bestreden beslissing vereist.

Ook de eventuele schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in dit verband kan hersteld worden door de bovenvermelde devolutieve aard van het beroep.

2.5.2. De verzoekende partij wijst op de ernstige medische problemen die zijn mogelijkheden om alles in details te herinneren negatief beïnvloeden. De bestreden beslissing stelt dat de verzoekende partijen onaannemelijk vaag bleven over essentiële elementen van het asielrelaas, meer bepaald dat zij geen enkel incident exact kunnen dateren en zelfs niet weten of een incident in het begin midden of eind van een maand plaats had.

De Raad stelt vast dat de neergelegde medische attesten bijzonder summier zijn. Het attest van de huisdokter B stelt dat verzoeker medicatie neemt omwille van zijn psychologische problemen waardoor hij verstrooid en vergeetachtig en soms interesseverlies heeft. Het attest van klinisch psycholoog P wijst op PTSS (Post Traumatische Stress Stoornis) en geheugenproblemen, meer bepaald het vergeten of moeilijk kunnen oproepen van zaken uit het heden of het verleden alsmede het afwezig zijn. Buiten een diagnose wijzen de getuigschriften niet aan waarop zij hun besluiten baseren. Een dergelijk getuigschrift is slechts een van de elementen die de Raad in aanmerking neemt bij zijn beoordeling en bij gebrek aan omschrijving van de elementen waarop het besluit gebaseerd is, kan de Raad er slechts een beperkt gewicht aan verlenen.

De Raad stelt in het verslag van het gehoor vast dat de verzoekende partij geen problemen had met het zich herinneren van de aangehaalde feiten, maar dat hij moeite had om deze feiten in de tijd te situeren. De Raad meent dat met het gebruik van de situering in de tijd van de aangehaalde feiten als motief voor een weigeringsbeslissing steeds met omzichtigheid moet omgegaan worden. Dit motief in de bestreden beslissing is echter een overtoollig motief.

Ook de verklaringen van de echtgenote zijn intern tegenstrijdig, de verklaringen inzake de aanvraag van paspoort en de reisweg overtuigen niet. Het zesde middel is derhalve ook niet gegrond. Het redelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht zijn niet geschonden. De Raad weigert de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling van de verzoekende partij.

2.6. De verzoekende partij betwist in een zevende middel de motivering van de bestreden beslissing en aldus impliciet de materiële motiveringsplicht. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 13.315). De verzoekende partij klaagt ook de schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel aan.

Met betrekking tot de subsidiaire bescherming stelt de bestreden beslissing dat uit de beschikbare informatie kan afgeleid worden dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is. De verwerende partij stelt dat de commissaris-generaal in dit verband beschikt over een zekere appreciatiemarge en dat hij na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel is dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij stelt dat hij wel degelijk weet heeft van verregaande terreur op gewone burgers in zijn land van herkomst en legt in dit verband een aantal internetartikels neer.

De verwerende partij vraagt deze stukken uit de debatten te weren op grond van artikel 8 PR RvV. Hij handhaaft dit verzoek ter zitting niet omdat de stukken in bijlage van de brief van de advocaat van 22 februari 2011 vergezeld zijn een voor eensluidende verklaarde vertaling door een beëdigde tolk en ervan kennis gegeven werd aan de verwerende partij.

De verzoekende partij stelt dat mensen die geassocieerd worden met de Wahabieten (zoals zij) systematisch door de machtsstructuren en door de politie worden gevisieerd als islamitische rebellen die aanslagen plegen. Bij gebrek aan bewijs van de aangehaalde feiten faalt dit middel.

De in het internetartikel van 20 augustus 2009 vermelde aanslag van 17 augustus 2009 op het Nazraans politiebureau werd reeds vermeld in het CEDOCA verslag (p. 16). De overige artikelen betreffen meer recente ontvoeringen vermoedelijk door de veiligheidsdiensten. Op 18 oktober 2010 had een protestactie plaats van de bevolking bij de inrit van de stad Magas waarbij de snelweg Bakoe Rostov voor twee uur geblokkeerd werd.

De ontvoering van burgers door de veiligheidsdiensten wanneer zij verdacht worden van banden met de Wahabieten is geen nieuw gegeven, maar een gegeven dat ook in het CEDOCA verslag behandeld werd. De appreciatie van de commissaris-generaal in dit verband is niet onredelijk ook als men rekening houdt met de door de verzoekende partij neergelegde artikelen. Het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel zijn niet geschonden.

De verzoekende partij klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Dat de bestreden beslissing zou voortvloeien uit incorrecte feitenvinding of onzorgvuldig zou zijn voorbereid is niet correct. Uit het administratieve dossier blijkt dat verzoekers op het Commissariaat-generaal werden gehoord, zij tijdens het interview de mogelijkheid kregen hun asielmotieven uiteen te zetten, hun argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken neer te leggen en zich hebben kunnen laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van hun keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk die de Russische taal machtig is. Dat niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan bijgevolg niet worden weerhouden.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk gemaakt. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door de verzoekende partij aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Zoals hierboven reeds gesteld zijn de elementen die de verzoekende partij aanbrengt ook geen bewijs waaruit zou blijken dat er in hun land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48, §2, c) van de Vreemdelingenwet."

Deze feiten aangehaald door de echtgenoot van de verzoekende partij gelden dan ook niet als bewijs met betrekking tot het asielrelaas van de ouders.

De Raad concludeert dat de verzoekende partij haar asielrelaas niet aannemelijk heeft gemaakt. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door de verzoekende partij aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Zoals hierboven reeds gesteld zijn de elementen die de verzoekende partij aanbrengt ook geen bewijs waaruit zou blijken dat er in hun land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt verzoekster geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt verzoekster geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig maart tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. S. QUINTENS

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. QUINTENS

G. de MOFFARTS